

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...Ultra protector de la humanitat, M. Bloch, és amic del progrés, respectuós de la justícia social, deferent amb l'opinió, company dels companys, giralt dels giralts i fins i tot campalà dels campalans

Any I - Núm. 25

Barcelona, 24 de novembre de 1931

Preu: 20 cèntims

L'afer Bloch, al teatre

«DE MUY BUENA FAMILIA»

Drama en quatre actes

ACTE I

L'escena, a la Rambla

Casimiret. — Oh, que felicitat! Sóc ministre de Finances; sóc diputat de la Generalitat! Sóc regidor! És cert que no puc transportar bestiar en viu; però què dimoni! El món no s'acaba pas en el bestiar en viu!

M. Lazare. — Quin xicotet més bufó! I que sembla simpàtic! Si el pogués protegir... No em puc estar de dir-li alguna cosa (dirigint-se-li). Oh, mon chou!

Casimiret. — Senyor! Per favor, que sóc honrat.

M. Lazare. — Ja! ja! ja! elle elle bonne! Tinc unes revistes... c'est excitant!

Casimiret. — Senyor! No el vull escoltar, que no el conec de res. I, a més, deu ésser casat.

M. Lazare. — No, que no...! (insinuant) Sóc lliure!

Casimiret. — Uix, un vidu!

M. Lazare. — (Insinuant.) No, que no...! Sóc divorciat!

Ara que vosaltres teniu el divorci... un divorciat, c'est excitant! I si sabessis...

Casimiret. — (Encuriosit.) No... no...!

M. Lazare. — I segueixo amic de la dona!

Casimiret. — I ara?

M. Lazare. — C'est que je suis un type, moi!

Casimiret. — Perdoni, senyor; però jo no el conec!

M. Lazare. — Oh! per això no s'apuri; ací tinc una carta de l'alcalde de Tolosa; M. Billières, em sembla que...

Casimiret. — A veure?

(M. Lazare li dona i ell la llegir.) Sou financer?

M. Lazare. — Uix... (a part) Que bufó! (alt) Mira (li ensenya una pesseta amb el braç aixecat en l'aire). Agafa-la.

Casimiret. — (Fa un salt i no hi arriba.) Uix! Està massa alta!

M. Lazare. — Doncs, veus?

Jo la faré baixar perquè hi arribis. Soparàs amb mi?

Casimiret. — (Ruborós.) Ai no! Tots sols? què dirien!

M. Lazare. — Si no et vull fer cap mal! Mira, perquè no tinguis por, convida uns quants amiguets teus i veniu tots, oi?

A l'Hotel Orient. De moment, té les revistes, c'est excitant!

Casimiret. — Però ara vagi; per favor, que em comprometi.

ACTE II

L'escena a l'Hotel Orient al volt d'una taula

M. Lazare. — Bevem a la prosperitat de Catalunya!

Els amiguets. — Ja! ja! ja!

Casimiret. — Rrrr... Rrrr... hoc... rrr...

M. Lazare. — Bevem a l'Olimpo de oro!

Els amiguets. — Ja! ja! ja!

Casimiret. — Rrrr... Rrrr... hoc... rrr...

M. Lazare. — Que bufons! Quin candor! Quina innocència! Me'ls menjaria!

Casimiret. — Rrrr... Rrrr... hoc... rrr...

ACTE III

La cambra de Casimiret. Aquest fulla revistes i papers. Els ulls li brillen. Escriu de tant en tant.

Casimiret (llegint i escrivint). — Le dollar et le franc... El dolar y el franco... viennent d'imposer... acaban de imponer...

...qui secouent les finances mondiales... que commueven las finanzas mundiales... a la merci de quelques pirates... a la merci de los piratas... aux dieux qui gouvernent l'Olympe de l'or... los dioses que gobiernan el Olimpo de oro... Que bonie! Oh, Lazare, Lazare...! Ai, lladre!

ACTE IV

El menjador familiar. Es respira aire de tragèdia.

El papà (passejant-se amunt i avall). — Crieu fills! crieu corbs! ¿Que no ho sabíeu que aquest Mr. Bloch era un poc vergonyà? ¿Per què te l'havies d'escoltar?

Casimiret. — M. Bloch? Si em va dir que es deia M. Lazare!

El papà. — I què hi fa? T'has d'escoltar el primer que et tira una floreta?

Casimiret. — Això són calúmnies, males volences dels veïns! Portava una carta de l'alcalde de Tolosa! ¿Havia de donar-li un desaire?

El papà. — ¿I què en saps tu, ara, de l'alcalde de Tolosa?

¿Saps per ventura quina mena de tipus és l'alcalde de Tolosa? Es Alcalde de Tolosa. I què?

Són els tolosencs els que se l'han triat i no nosaltres! (mirant-li la panxa). Ens has deshonrat!!!

Casimiret. — Calúmnies! Res més que calúmnies! Em volen mal! Només hi varem sopar, amb M. Lazare, i jo vaig dormir tota l'estona! (plora).

El papà (olímpic, horroritzat). No ho deia jo? Ens ha deshonrat! Mal fill! I ell ma'eix ho confessa! No es va acontentar de sopar amb M. Bloch! El bacó! Hi va dormir!!!

TELÓ

Petició justa

En els cercles polítics, lírics, bloquistes i en les oficines de l'Atracció de Forasters, es dona com a cert que tan bon punt estigui concedit l'Estatut de Catalunya i definitivament constituïda la Generalitat, es reservarà el càrrec d'introducció d'ambaixadors al senyor Josep Fontbernat, el qual acaba d'obtenir un èxit tan falaguer amb la brillant presentació de M. Lazare Bloch.

EL BE NEGRE desmentiria la seva tradicional fama de serietat si no s'ajuntés, amb totes les seves forces, al clam dels que demanen una tan justa com merecuda recompensa per al co-negut caramellaire.

—I tots aquests els presenta en Fontbernat?
—Ah! Així els haurem de rebre per cortesia.

El bloc de les esquerres no ha acabat ni acabarà els arguments

¿Qui ho diu, que no tenen arguments els diaris de l'Esquerra, per a defensar les persones d'en Companys i d'en Giral, Catalunya, l'Estatut, l'Opinió i la Humanitat? ¿Qui ho diu? Qui gosa dir-ho?

Ara, veuran aquests temeraris el gavadal d'arguments que hi ha a Ca l'Esquerra, deixant de banda les manasses d'Artemi Precioso Aiguader i les amenaces de l'article quart dels acords del Comitè d'Esquerra.

Primer argument: els contraris són uns imbecils.

Segon argument: són unes «vibores» de «mala entraña».

Tercer argument: Volen mal a Catalunya.

Quart: fan tuf de jesuïta i projecten bava verinosa.

Cinquè: tenen vicis lletjos.

Sisè: nosaltres som honrats.

Setè: tots ells són uns perfectes canalles.

Això és argumentar: d'això en diem lògica.

A part dels arguments filosòfics, l'Esquerra en sap d'històries:

Parlarà del Banc de Barcelona.

Parlarà del suro;

de la guerra de Cuba;

de la crema dels convents de l'any 1835;

de Narváez i d'Espartero;

de Méndez Núñez;

de la Inquisició i l'expulsió dels jesuïtes, en temps de Carles III;

delatarà els escàndols que van determinar la destrucció de l'Armada Invencible;

esbrinarà com es va perdre la batalla de Farsàlia, entre Cèsar i Pompeu;

farà per posar en clar els «tarugos» que l'Ulisses féu a la guerra de Troia;

dirà ben alt les sumes malversades durant la construcció de la Piràmide de Xeops;

descobrirà que encara estan per pagar els pintors rupestres de les coves d'Altamira;

Posarà ben en clar que Noè mai no s'embragà, sinó que era rabassaire i l'autor de la Bíblia li volia mal;

dilucidarà si les catarates del Niàgara són tan altes com ens volen fer creure;

inquirirà si la rabassa és morta o què.

Ja veieu com d'arguments, de defenses no en falten, i com, a llur vergonya, tots els escorçons de la reacció no faran sinó mossegar-se, amb dent verinosa, llur pròpia cua. Visca l'Estatut!

El «Pajaritu», el «Pajaritu»... ya no puede caminar. (Ni amb rodes)

EL JESUITISME EN ACCIÓ

XURMA VIL I ABA-RRAGANADA (1)

Canalles! Escupint veri passen llur vida i sols vibren d'una manera covarda i vergonyant quan s'els posa a tret la carn saniosa de les persones honrades; treuen fum pels ulls i foc pels queixals; llur ànima no els aguanta i no cegen de maldar per l'aniquilament de tot ço que significa decència, vergonya i patriotisme.

Nosaltres no gosem rabejant-nos en sang humana; no som uns monstres plens de mal cor. Les calúmnies que s'ens adrecen no poden ésser veritat, perquè no són veritables.

D'avantmà saviem que tota llur mala llet jesuítica es desvetllaria nada menys que contra la persona que manté el foc sagrat de l'Estatut; inútil baixesa! Desde lluc els despreciam.

Si no fossim honrats com som; si no fossim dignes i catalans, els retreuriem llur baixesa, a nostres enemics; són molts dolents, no miren amb llur baveig aduller i incestuós, que fan sagnar el cor d'un home sensible.

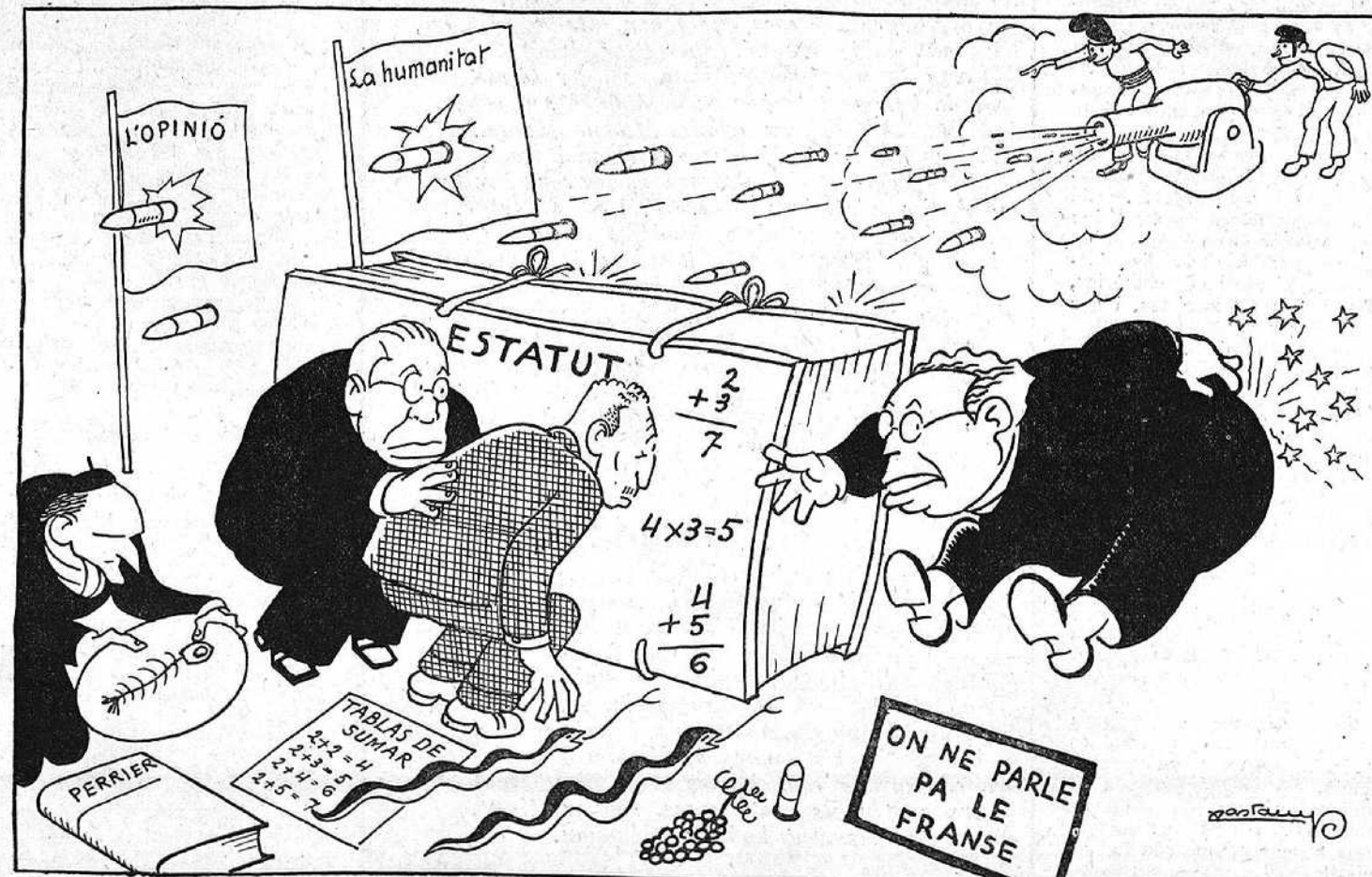
Però Catalunya passarà avant; l'Estatut triuvarà de totes les assetjances dels escorpins amb escapularis que amb grapa de llop famolenc llencen llast com un volcà d'incapacitat i d'odi al poble!

(1) Ves quina desgràcia! Altre cop «La Humanitat» ha extraviat un original: i ni Déu ni en Rué no saben on dimoni hi anar a raure. Nosaltres sí que ho sabem; i tant, perquè ha caigut a les nostres columnes honrades, però pobres. Ni cal dir que quan sabrem qui és, castigarem l'autor de l'entremaliadura, mal fos el senyor Companys, que fins ara ha fet com si fos de la casa.

El Director de «EL DILUVIO» agredit pel propietari de Iols dos

Diumenge, a la Plaça de Catalunya, mentre contemplava els innocents esbargiments de la infantívola multitud, en sortir de missa a Santa Anna, el senyor Claramunt, el conegut director d'«El Diluvio» fou objecte d'una inqualificable agressió per part del senyor Lasarte, el conegut propietari del mateix diari, que s'havia estat esperant durant tot el sant sacrifici de la missa, assegut a les escales del Metro, menjant cacauets. Quan Claramunt sortí, amb la uncio pintada als ulls, el que dintre pocs moments seria el seu acarnissat agressor el seguí solapadament i sigillosament per a perpetrar el seu incomprensible atac davant els joganers infants, als quals el mal exemple podria perjudicar més. Hom ignora els motius de l'agressió, però les diu si està relacionat amb un complot en el qual hi pren part, per a figurar en agressions successives contra el mateix director, tot el padró de cèdules. Ens permetem de prevenir les autoritats perquè vigilin la via pública, ja que el comandant Pérez Farràs té terminantment prohibit que tinguin lloc dintre el Palau de la Generalitat.

L'afer Bloch ha fet soroll, veritat?
Doncs més en farà L'ALMANAC D'EL BE NEGRE

La «bomba» Bloch o la batalla de l'Estatut

En Campalans vol fer el Fontbernat de la Cibeles, més aïllat, fracassa

—Què me'n dirieu d'establir una sucursal d'un «cabaret» preciós que en Giralt i en Companys acabem d'inaugurar a Barcelona, amb èxit falaguer, amb un èxit que, com diu Nietzsche, supera totes les esperances?

I dient aquestes paraules, l'esponerós Rafael Campalans acariciava la botonadura de naure d'uns magnífics botons d'enconats, els quals emmarcaven unes sabates negres de «xarolina» marca Royalty. Precisant més, direm que el seu acariciat era l'esquerre (naturalment!), i que tenia la cama esquerra creuada damunt la dreta.

—No!—va respondre d'esma Josep Barbey, sots-secretari d'Economia i mestre d'economia verbal.

—Ca, barret!—va insinuar Ferran Cuito, director d'Indústria.

Hi hagué un moment de silenci: l'ambient feixuc del «hall» del Palau de Madrid, feia un zumb-zumb de converses catalanes emulsionades dintre el fum aixaropat dels havans—que diria qualsevol aprenent de prosista modern.

Rafael Campalans no es va demuntar, però, i va insistir:

—Es tracta del famós «Olimpo del Oro»; tenim uns «numeros» magnífics, colossals, espantosos: si voleu els fareu venir a Madrid, perquè jo no m'hi poso per poc, i res no m'espanta; quan el canibalisme de Barcelona posava en perill la meua vida, jo em sentia fort i vivia tranquil·lament; mai no vaig deixar de prendre el meu cafetó, copa i puro (perdó! cigar!) Compteu, doncs, ara que tot em marxa de primera: no em costarà res de fer venir el mateix Lazare Bloch, que ja tenim a Barcelona; si, Lazare Bloch, el famós marit divorciat de madame Hanau: una veritable ganga. Oh!, i el número que fa! és tot d'or! Li doneu una pesseta, l'agafa, li dona unes voltes pels dits, i zas!, se us torna en cupro-níquel: d'aquest joc se'n diu la baixa de la pesseta. Es cu..., vull dir colossall... No ho feu córrer, ara; us demano reserva, i si pot ser, reserves or. Què us en sembla? què me'n diu? Som-hi?

—No!—féu Barbey.

—Ca, barret!—va repetir Cuito.

Un altre silenci.

—I si us feia venir en Fontbernat, amb els seus cent homes? Ja veieu què no m'estie de res: «totes me les penso: sóc, doncs, molt viu», podia dir, parodiant Lescartes.

—No farem res!—digueren a duo els dos econòmics.

Aleshores Campalans va alçar-se i es va quadrar (si és que existeix la quadratura del cercle); estengué la mà en senyal de comiat i féu:

—Molt goig!

I eixí olímpicament, com si fos el mateix «Olimpo del Oro» amb pantalons i botins; però, per dintre, hi anava la processó laica: un signe (no monetari) el traïa. Va intentar posar-se a les mans uns botins de franella color «crème» que duia, sense estrenar, a la butxaca de l'americana.

—Quins carteristes més fins! Encara no la tenia i ja me l'han birlada.

La Publicitat de dissabte deia que el senyor Joan Casanoves també havia estat invitat al dinar de M. Bloch a l'Orient, però que no havia considerat prudent assistir-hi.

Al migdia del mateix dissabte, el senyor Casanoves confirmava als periodistes que fan informació a Casa de la Ciutat la veritat, en tots els seus punts, de la notícia publicada a La Publicitat.

I aquell vespre mateix, Josep Fontbernat escrivia un article a La Humanitat, en el qual, entre altres coses, deia:

«El senyor Brunet és un home voluntariós. Cada dia s'entrena amb pràctiques solitàries, pròpies dels seminaristes, i ens fa conèixer nous detalls de la «tenebreuse affaire». Ara hi barreja el nostre bon amic Casanoves, el qual ignorava completament la presència de Lazare Bloch a Barcelona.» (El subratllat és nostre).

En Fontbernat, sempre tan ben informat. Es veu que l'alcalde de Toulouse s'havia descurat d'aclarir-li aquest punt.

La idea de venir a «operar» a Barcelona fou original de M. Lazare Bloch, o bé responia a un pla concebut per més altes esferes?

Diem això, perquè l'Agència Havas, que, com se sap, és l'Agència oficial del govern francès, no volgué donar a la publicitat ni una sola ratlla de l'afer. Per aquest motiu, els diaris francesos, que són tan aficionats al sensacionalisme, han guardat davant l'afer Bloch-Giralt-Companys, un sospitós silenci.

amb el cor a la mà.

L'afer Bloch

(N. de la R. — Com que algunes vegades ens hem trobat amb què notícies absolutament certes publicades en aquesta secció eren considerades com una faccècia més del nostre setmanari, avui ens interessa fer constar que tots els ecos que publiquem a continuació sobre l'afer Bloch, són rigorosament històrics i responen en tot a la veritat.)

Com se sap, fou el senyor Fontbernat l'introduïdor de Mr. Bloch a Barcelona. Va ésser també l'home dels Cent Homes el que portà el cèlebre escroc francès a la Generalitat, amb la pretensió que el rebés el senyor Macià.

El senyor Fontbernat féu present els seus desigs al secretari del President, senyor Alavedra. Aquest passà l'encàrrec al senyor Macià.

—Hi ha M. Lazare Bloch que el vol veure—va dir.

—Lazare Bloch?—féu el senyor Macià.—Aquest nom no m'és desconegut.

—Sí—continua Joan Alavedra.—És el marit de Mme. Hanau.

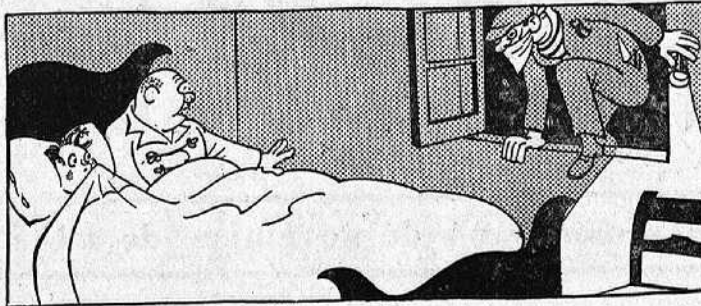
—Ah!, sí, ja me'n recordo. No el vull rebre. És un subjecte perillós.

L'Alavedra passà la contestació a en Fontbernat, que s'esperava a fora:

—Diu que no el vol rebre, de cap manera.

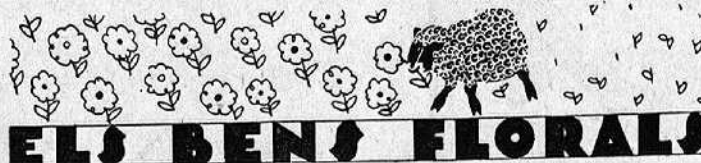
—No m'estranja—comentà en Fontbernat.

Pocs dies després, M. Lazare Bloch dinava amb els senyors Giralt, Lluhi, Comes, Ventalló i Cassanelles.

—Jesús! Mira qui entra!..

—Calla, que potser ve recomanat per l'alcalde de Toulouse..

Cançó del Compte d'en Giralt

—Tota sola féu la vetlla, Madam Hanau (1),

tota sola feu la vetlla o amb algun pau?

—No la faig pas tota sola, senyor Giralt,

no la faig pas tota sola, pugui aquí dalt!

—Qui teniu per companyia, Madam Hanau,

qui teniu per companyia, són gent formal?

—No és pas en Santamaria, senyor Giralt,

no és pas en Santamaria, que és en Companys.

—Que m'hi deixàrieu ser-hi, Madam Hanau,

que m'hi deixàrieu ser-hi a jugà al cau?

—Què és això que us ix dels braços, senyor Giralt,

què és això que us ix del ventre i de les mans?

—Són pessetes a la baixa, Madam Hanau,

són pessetes a la baixa, ja pujaran!

—Què és això que us ix dels ulls, senyor Giralt,

què és això que us ix dels ulls tan «ressalau»?

—Són les males llambregades, Madam Hanau,

per si hi ha un senyor que bada tot passejant.

—Què és això que us ix dels llavis, senyor Giralt,

què és això que us ix dels llavis, llarg i pesant?

—Són els discursos que engego, Madam Hanau,

per fer dormir el Consistori Municipal.

—Què és això que us ix de les cames, senyor Giralt,

que camineu per la cambra tot coixejant?

—Alguna ensopegadeta, Madam Hanau,

però, cregui'm, dissimuli i anem al gra.

—Què és això que us ix del ventre, senyor Giralt,

que és això que us ix del ventre, gras i tiwant?

—Són els arrossos que em menjo, Madam Hanau,

empescant-me anírietas per dalt el bestiar.

—Què és això que us ix del cap, senyor Giralt,

què és això que us ix del cap, que em dona espant?

—No es pensi pas que són banyes, Madam Hanau,

que són idees honrades per fé algun ral.

—Què farem amb aquests joves, senyor Giralt,

que publiquen reportatges i editorials?

—En Companys és qui se'n cuida, Madam Hanau,

i sembla que vol tirar-los pels tribunals.

—Per nosaltres que els hi tiri, senyor Giralt,

que tot això són conxorxes contra en Macià.

—On teniu el senyor Bloch, Madam Hanau,

com va pair les olives d'aquell dinar?

—Se'l van prendre massa a broma, senyor Giralt,

se'l van prendre massa a broma, i això no val.

—Veurà, això ho diem per dir-ho, Madam Hanau;

tot fent veure que dormia, no vaig badar.

—Què me'n diu de l'Estatut, senyor Giralt,

tot això de la pesseta, com s'ho prendran?

—No entenc la premsa que tenen, Madam Hanau,

l'Estatut no es necessita per 'nar tirant.

—Vostè és un gran patriota, senyor Giralt,

tant de bo que tots pensessin amb el seu cap!

—Ja ha llegit el meu article, Madam Hanau?

allò que dic de «la intrusa» farà molt mal.

—Jo no lleigeixo «El Progreso», senyor Giralt;

em dedico a escriure «Forces», i no de franc.

—No té alguna neboteta, Madam Hanau?

Li dic que es tracta d'un jove que és molt formal.

—He vingut per la finança, senyor Giralt;

això que vostè em proposa no és del meu ram.

—Dispensi si jo la he ofesa, Madam Hanau,

m'ho ha encarregat un dels quatre Xirau Palau.

—Són uns joves molt simpàtics, senyor Giralt,

però jo no puc servir-los per ara i tant.

—Doncs, ja serà un altre dia, Madam Hanau;

ara comptem les pessetes, comptem si us plau.

—Què és aquest soroll que sento, senyor Giralt,

són atracadors o guàrdies que estan tirant?

—Són en Bofill i en Rovira, Madam Hanau,

que van per les existències de tots els Bancs.

—Quan els hi farem justícia, senyor Giralt,

quan els hi farem justícia a aquests bergants?

—Ja els hi arribarà el seu dia, Madam Hanau;

per ara que s'entretinguin fent els gegants.

—Passi-ho bé amb la companyia, senyor Giralt,

passi-ho bé amb la companyia i amb en Companys.

—Ara canten els canonges, Madam Hanau,

ara canten els cent homes d'en Fontbernat.

—Ara canten els cent homes, senyor Giralt,

ara canten els cent homes; adéu-siau.

1) Pronunciar Hanau com ho faria en Companys.

EN DEFENSA PROPIA

Quatre de fresques al Sr. Vallesipujals

EL BE NEGRE ha rebut una lletra de don Josep Puigicada-falch. En BE NEGRE no té manies. Té la porta del corral oberta a totes les tendències i a totes les personalitats, i adhuc a totes les ex-personalitats de la terra nostrada, del nostre moviment païral.

Si fa quinze dies va rebre, amb les potes enlaire i amb la cua en moviment continu, l'interessant treball del senyor Vallesipujals, en el qual, amb una mà que no gosàrem a qualificar de mestre, perquè no tenim el gust de conèixer el memorialista que l'escriu, que amb una mà, doncs, inqualificable, s'ocupà de l'afer (històric afer) de la barba del senyor Puigicada-falch, negaríem avui unes fulletes a l'il·lustre restaurador de l'Orde Montserratina (O. S. B.)?

Diu així la lletra rebuda: (1)

«Barcelona 18 de Novembre,

(Segueix a la pàgina 3, columna 6.ª)

BALLSETINI - MUSSOLINI

—A Catalunya falta un feixisme, corpo di Baci!

Davant d'aquesta exclamació, que lligava tan poc amb les pedres de la Generalitat, no ens poguérem estar de dir:

—Que és en Mussolini?

—No, és en Battestini.

—No faci broma, que sóc un periodista, i vaig per feina.

—Sense broma, és el senyor Battestini, que avui es sent més italià que de costum.

—Doncs, jo, sempre havia cregut que Battestini era un pseudònim de Josep Maria Batista i Roca, i té, ara existeix.

—No sols existeix, sinó que vol fer de «duce» (pronuncieu «dútxa»); fet i fet, Mussolini i Battestini s'assemblen.

A TORRE D'EN BARRA

El senyor Josep M.ª Casabó i Torres, en altres termes, en Casabó, ha parlat en un miting recent del seu republicanisme integral i de la fe republicana que ha estat norma de tota la seva vida. També ha dit grans pestes dels republicans del 14 d'abril.

Cal consignar, per tal de deixar els coses ben clares, que l'acte a què ens referim es celebrava a Torredembarra.

PROPAGANDA CULINARIA

Sota el títol Frontoneries, El Diluvio publicava una sèrie de gacettes pregades de gran estil per fer la propaganda del Frontó Novetats. Entre les coses extraordinàries que hi llegim en retallam un paràgraf que diu:

«Con Stuarde el genial, Erdoza el soberbio, Olózabal el bravo y los tres excelentes malabaristas Irigoyen se nos ofrecen un invierno de deliciosa pe-lota.»

Els aficionats a la carn d'olla no deixaran d'acudir-hi.

EL «PAPU»

El Ple Comarcal de la Federació de Barcelona-Ciutat d'Esquerra Republicana, ha pres uns acords per treure les castanyes del foc del senyor Companys.

Els acords són quatre: tres de clars i un de fosc i amenaçador com una nuvolada d'estiu. Diu així aquest acord en estat interessant:

«Quart. Posar en pràctica totes aquelles mesures que de conformitat amb la proposta elevada al Directorat del Partit, s'hauran estimat indispensables. Mesures que reservem per la seva importància i que seran fetes públiques si les circumstàncies ho aconsellen»

EL BE NEGRE es limita a repetir aquella clida frase del senyor Giralt, conseller-aconsellat i excellent copista:

«¿De què entraña os hizo Dios, viboras?»

PROXIMA ESTRENA AL LI-CEU

Seguint el corrent del temps, el Liceu es democratitza: la temporada vinent ho demostra d'una manera ben gloriosa: tindrem sarsuela i tot. No hi faltará una que farà molt soroll: la lletra és de don Casimir Giralt, i recordará el Giralt dels bons temps; la música, d'en Fontbernat (endeuina quin instrument han tocat). Tindrà cura del vestuari Marthe Hanau, de París. La decoració i els «timbres» d'Alarma. L'obra s'anomena «La resurrecció de Lazaro».

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Vibores Brunet	202
Aiguaderes «Artemios» (do Nostre), que li diuen a Reus	0'04
Pataca i Saragata assimilats (com també diuen a Reus)	0'02
Fontbernat, el mil homes	0'04
Joan Tomas, l'apallissat primer	13
José Planas Betriu, l'apallissat segon	11
Diluvios Claramunt, l'apallissat tercer	9
Pociellos (a ellos!)	0'2
Solasos i Canyizarasos. Censurats.	
Setmana d'affaires i de nerviosisme. «Artemios» ha pujat aquí dalt; Fontbernat (comissions i representacions), anirà lluny: actualment treballa per a fer conèixer al públic barceloní la figura d'Al Capone.	

El conegut home de negocis de Còrsega, Sr. Spada, ha vingut a Barcelona per a tractar de la puja de la pesseta

Els primers rumors

Tots els habituals concurrents a Casa la Ciutat i al Palau de la Generalitat es donaren compte, fa uns dies, que una notícia sensacional circulava subrepticiósament pel subsòl dels dos principals centres del Govern de la ciutat i de Catalunya. La reserva extremada que es pintava descoradament a les cares dels interessats, per bé que la volguessin dissimular amb una forçada despreocupació, donà aviat als periodistes les claus i els llums per a penetrar el misteri. Era evident que s'evitava de parlar d'alguna cosa; era, doncs, evident, que allò de què s'evitava parlar era d'un interès capital. El fet que els informadors al Palau de la Generalitat notessin que quan els reporters de l'Ajuntament assenyalaven la presència del senyor Giral, ells en podien constatar l'absència, fou el primer fil per a descobrir tota la trama: es tractava, evidentment, d'una qüestió financiera. Per a assegurar-se'n més anaren a casa del senyor Companys i no l'hi trobaren. El senyor Companys era al despatx del gerent de la «Nueva Hispania», banc que, a conseqüència d'alguns accidents, caminava amb cossos, a practicar un intercanvi. Segons poguérem col·legir de les evasives dels empleats, el senyor Companys assessorava el gerent del Banc en assumptes de lleis, i el gerent li donava nocions de finances i li ensenyava el francès. No ens fou, doncs, possible de parlar amb el cap de la minoria parlamentària d'Esquerra Catalana, però aquella impossibilitat fou, encara, una nova confirmació de les dades que de manera vertiginosa, s'anaven, com pot veure el lector, acumulant. Calia que el periodista es posés a l'aguait, i s'hi posà.

Un visitant misteriós

Aviat es va saber de què es tractava. Acabava d'arribar a Barcelona una de les figures més conegudes de les finances internacionals. El recent afer Bloch, però, amb l'enredada consegüent i les armes que n'havien fabricat clandestinament els enemics encoberts de Catalunya i de la República, convertint en senzill passatemps, i unes innocents distraccions ben disculpables en homes que, considerant de tota la vida les finances com patrimoni exclusiu del «escroc», havien procurat mantenir-se allunyats de tan perillosos coneixements, en un intent de difamació, i obligava a una discreció extremada els homes representatius de Catalunya, perquè no fossin després acusats d'indiscreció.

Es per això que nosaltres hem esperat que el misteriós visitant hagués abandonat la nostra ciutat, per a, sense trencar el secret, cosa impardonable en homes que no han trencat mai un plat, i no en tenen, per tant, cap pràctica, dir el que hem pogut esbrinar del cas.

Durant aquests darrers dies, i proveïts d'un joc complet de colls planxats, hem fet, ho confessem, amb tota modestia, l'espia de coll planxat, que és, sembla, la manera més eficaç de fer-ho. Hem indagat silenciosament; hem preguntat cautelosament; hem subornat si ha vingut el cas, i podem avui oferir als nostres lectors les primícies de la informació.

Un sopar delicat

Teníem notícies que una personalitat recentment arribada a la nostra ciutat—pels detalls que acabem de donar, el lector haurà endevinat tot seguit que es tractava del visitant misteriós a què ens referim anteriorment—havia convidat les autoritats barcelonines a un sopar. Però, on es celebrava el sopar? Això era simplement una qüestió d'olfacte periodístic: recentment s'havia celebrat a l'Hotel Orient un sopar que havia estat motiu d'escàndol. ¿On més que al mateix hotel (orient) podia celebrar-se un altre sopar que, segons les notícies que en teníem, havia d'esborrar la mala impressió del primer? Era un deure ineludible de cortesia, d'esport i de ciutadania.

En efecte, a l'Orient hi havia una llarga taula preparada i dissimulada en un recó. Canviar la nostra americana lleugerament creuada per l'smocking

lleugerament correcte d'un cambrer, fou joc de poques taules, si podem usar una expressió tan oportuna. A dos quarts de deu l'arribada dels primers invitats ens féu pensar que no es faria esperar l'arribada dels segons, i, en efecte, a tres quarts estava completa la taula.

Ocupava la presidència un cavaller colrat de pell, cara saludable i ulls foscos, que deixà al guarda-robes, a canvi del número 4517, un capell punxagut ornamentat amb unes cintetes creuades, un fusell winchester, quatre pistoles, mitja dotzena de punyals de plata i una llicència de caça. Seien als seus costats el senyor Casimir Giral, radiat de satisfacció, i el senyor Companys, radiat de tristesa, i hàbilment distribuïts pels diferents llocs, els senyors Casanellas, Comes, Ventalló, Lluhi i altres els noms dels quals no citem per a evitar omissions.

En començar el sopar, com sigui que semblava que ningú no coneixia l'amfitrió, els senyors Companys i Giral s'aixecaren i el presentaren simultàniament: «Ja estem cansats—diguereu a una—que se'ns reprochi la nostra anterior excusable i comprensible equivocació com a manobra contra la pesseta. El destí, però, que vetlla pels destins de l'Esquerra, del Partit Radical i incidentalment de Catalunya i la República, ens ha donat l'oportunitat d'aixafar el cap a les «vibores» que intentaven portar el descrèdit a aquestes quatre coses tan sacrosantes. Ens acusaven de manobrar per a fer baixar la pesseta? Ara tindran manobra per a fer pujar la pesseta! (aplaudiments). I que callin, perquè si no, farem una manobra per a fer canviar la pesseta! (entusiasme indescriptible).»

—Aquí teniu, continuà el senyor Giral, l'home que ens convé, el financer enèrgic, actiu, expert, diria, que recomanat per l'alcalde de Palencia, la bella ciutat de la lluminosa illa de Còrsega, ve, a través de mil dificultats, de mil perills, de mil vicissituds, després de burlar la vigilància, les persecucions, les «assetxances» de l'opressió francesa, a oferir-nos la solució dels nostres problemes, el remei de les nostres dificultats. L'honorable Sr. Spada, que aquí teniu, (salutació, tres trets en l'aire en signe de cortesia), ens porta la solució del problema de l'atur forçat, però no pas com aquell bandarra de Lazare Bloch, a través de la baixa de la pesseta, sinó tot al contrari, a través d'una puja de la nostra gloriosa divisa. A les postres l'honorable us explicarà de què es tracta mentre jo hi faré petar una becaina. (Aplaudiments.)

Tot seguit fou servit—servírem, podem dir—el sopar. Fou excel·lent i abundant. El senyor Spada era inagotable en anècdotes i projectes. Tothom reia. Els plats i les rialles se succeïen sense aturar-se.

Una anècdota

Ja prop de les postres, aprofitant l'ensopiment del senyor Giral, un dels comensals preguntà al senyor Spada com s'havia pogut escapar de Còrsega: «Molt senzill—digué aquest—. Corria per l'illa, en un curs-set de pràctiques, una partida de basco-navarresos. Ens vàrem conèixer i ens varen demanar unes llicències. Jo, com podedeu comprendre, els vaig enredar; totes les pràctiques que els vaig fer fer els portaran indefectiblement, el dia que les posin en pràctica, a poder de la guàrdia civil. Ells, però, bons xicots, em serviren per escapar-me.

Un dia em ballaren uns balls regionals que em digueren que es deien *spatadantzari* i mentre ballaven varen dir que ells es convertien en *spatadantzaris*. Això em donà una idea i, ballant, ballant, vaig poder-me embarcar als nassos mateixos de la policia francesa. Si en són d'aquí, que no varen veure la diferència i varen prendre una d'elles per una t! No varen veure que el que ells es pensaven que era un *spatadantzari* no era altra cosa que un *spatadantzari*!

La solució proposta

Arribaren les postres i amb elles una gran expectació. L'honorable

norèvole s'aixecà, féu un preàmbul, etzibà uns trets en l'aire i quatre renecs a l'horitzó i exposà el cas en quatre paraules:

«No hi ha res per fer pujar una moneda en el mercat com la seva escassetat. L'abundància porta la pobresa i jo, entenen-ho així, hauria fet arribar el franc als núvols si Poincaré no m'hagués fet la traveta amb l'estabilització. Vosaltres, però, no us trobeu en aquest cas. Es tracta, doncs, de retindre moneda de la circulació i veureu com tot seguit la pesseta puja. Amb el diner retirat no hi ha dubte que l'atur forçat deixarà d'ésser problema.

Unes grans rialles interromperen l'orador. Les rialles feien textualment: «Ja! ja! ja!» per part de la majoria dels comensals, però les del senyor Giral, més enterat d'aquests assumptes, feien «Jo! jo! jo!» El lector agafarà fàcilment el matís.

Sembla que, finalment, no s'arribaren a entendre i l'honorable Sr. Spada agafà el tren, es deia que en direcció a Portugal.

Un comentari del senyor Spada

En efecte. L'honorable se'n va anar a Portugal com ens ho confirma un interviu que, amb la firma d'Eufemio Rodríguez, publica *O Secula* de Lisboa a la seva secció «Sècula seculorum». En el que fa referència a la seva estada a Barcelona, copiem i traduíem del portuguès:

«Preguntem a l'il·lustre col·lega quines impressions porta de la seva estada a Barcelona i ens diu:

«Quins fartaneres! Quins gorristes! No has de fer més que insinuar un convit que ja veus els plats escurats. I després, quin poc taete! Els dones una solució i se te'n riu en a les barbes.

«Es que hi ha gent que els expliques un conte vell i tenen la incorrecció de dir-tho, en comptes de dissimular i fer veure que és cosa nova. Són uns desagrats i uns mal educats.

«Ja ho pot dir, ja!»

L'interviú segueix, però no creiem que el que diu interressi als nostres lectors. Aquests ja saben ara que l'estada del senyor Spada a Barcelona no és més que un fet divers, una anècdota, a la qual, en vista de la manca d'original, hem donat fantàstiques proporcions.

Més recomanats

Toulouse, 22.—L'alcalde d'aquesta ciutat, davant l'èxit obtingut per M. Bloch a Barcelona, prepara tramesa important carregada d'escapats de la Guiana, i de bandits corsos refugiats noble terra Provença, però que seran adreçats a M. Fontbernat, degudament recomanats.

S'espera que, per educació, autoritats barcelonines no es negaran a rebre'ls.

Una derivació insospitada de l'afer Bloch

¿Quin és el Planes que fou agredit per en Pociello Forradellas?

No sense fer abans una reducció en les seves tarifes de publicitat—gentilesa que hem d'agrair—, «El Diluvio» ha emprès una activa campanya de propaganda d'El Be Negre. Dijous publicava un solt hàbilment cuinat en el qual, aprofitant l'estil truculent propi del col·lega, es feia una propaganda tan dissimulada com evident del nostre setmanari, a base de demostrar, com dos i dos són quatre, les seves virtuts tòniques i excitants del metabolisme, una mena de Píldores Hércules, diríem.

El que mai no havíem esperat, però, és que un desaprensiu, sota el fals nom de Ramon Pociello i Forradellas, falsedat que es veu tot seguit d'examinar les inicials de què es fa acompanyar (P. R. O. C. en lloc de P. O. R. C.) ha volgut aprofitar-se i vanar-se d'una feta que només existia en el departament de publicitat de la nostra publicació i en els llibres de comptabilitat de l'Administració d'«El Diluvio», que estan a la disposició de qualsevol anunciament que s'ho valgui. Però hi ha més. Un cop, per allargar la propaganda i tancar la també de cop, haguérem explicat que no hi havia hagut tal agressió, ni tal haca ni tal baraca—en comptes d'haca, ací potser aniria més bé a—, el fals Pociello Forradellas surt amb què un dia va apallissar un tal Josep Planes Betriu. Ara bé. Qui és aquest Planes? En evocar els nostres Planes, hi trobem primer en Planes i Calsals. És aquest? Suposem que no. No estem en època d'eleccions perquè els morts surtin pel carrer encara que sigui a la una de la matinada. ¿Quin Planes va ferir; doncs, els «prin-

cipis educatius» del fals Pociello? Hi ha encara en Planes i Argemí, en Planes Dòria, en Claudi Planes, en Claudi Planes, el Planes dels «Discos Vivientes», en Vidal i Planes, l'Alexandre Planes... ¿O, degut a la foscor del lloc i a la miopia del fals Pociello, no s'hauria aquest equivocat, i en comptes de Planes no seria Puig? En Puig i Ferrer, per exemple, o en Puig i Alfonso, o en Puig de la Bellacasa, o en Puig i Sals, o en Puig Pujades, o en Puig Peruchó, o en Puig i Cadafalch, o en Francesc Pujols, o en Comas i Masferrer, o en Comas i Perdigó, o en Comas S. A., o en Comas Calvet, o ja que ell diu Planes, ¿no seria un seguit de comes? ¿No seria en Serra i Tumeu, en Serra i Vilaró, en Serrallac, en Serra Hunter, en Serrallac? ¿O no podria ésser, esbrinant les coses fins al fons dels fons, que en moure la mà irradament, el fals Pociello no hagués trobat en el camí un dels onze mil Xiraua Palaus?

I ara ens adonem que no hem parlat de l'afer Bloch, com diem en el títol. No hem pogut fer-li entrar de cap de les maneres, cosa que ens omple d'alegria, ja que demostra l'absoluta innocència del veritable, tant com del fals Pociello Forradellas.

La guerra xino-japonesa

Mukden, 23.—L'entrebanc dels senyors Companys i Giral ha endarrerit les operacions. Hom els esperona amb una partida de cent mil sarrons per a camuflar els soldats xinesos. Per ara, doncs, encara no han estat ensarronats els de la Celestial República, i no per falta de guanys dels senyors Capdevila i Companys.

— Conspirem?
— Va conspirar.

(ve de la pàg. 2)

diada de la Dedicació de les Basíliques ROMANICAS de Sant Pera y Sant Pau any milanouscents trentahú de la era cristiana i mil cuatrecents trenta y mitx de la era ROMANICA.

«Sr. Don Ramon Focicello y Forradellas, Director de «El Be Negre». Molt senyor MEU, Publiqui al setmanari que dirigeix, la notable prosa que acompanyo. D'aquí uns cuans dias ja passaré a cobrar.

«J. Puigycadafalch, President de Catalunya. I avant.»

«Sr. J. Vallesypujals y Elogi. Sanatori de Betlem (S. G.). Ex-amich distingit; En aquest moment acabo d'arribar de la meua visita (pudé seria millor dit inspecció periódica o mensual) als monestirs ROMANICHES de Perigord, Vezelay, Toulouse, Poitiers, Evreux, Rouen, Bayeux, Porqueres, Sant Cugat, Cervelló, Tarrasa, i Sant Pau del Camph.

«Aixís que soch a casa, sobre la meua taula, he trovat entre altres ROMANSOS, aquest paper ridícul de BE NEGRE que m'agradaria tornar a manar només que per donar-li una lliçó de modors.

«Miserable envejós! «Honos alit artes», deia el meu col·lega Ciceró. És a Borgonya y a Harvard i a Salònica ahont s'ha regonegut la meua vàlua. I la seva. ¿Tanoca, ha passat las fronteras de Matadapera? ¿Quin mal l'hi ha fet la meua barba, gamarús?

«M'he ficat jo mai ab l'seu únic cavell que sortint l'hi de la corona l'hi dona la volta a tot l cap? ¿Ha sapigut vostè mai qu'hagués parlat jo a ningú de la seva cara de carrabiner que fa?

«Ah! «Est modus in rebus», va dir-me un jorn l'Horaci Chauvert, i jo he pecat per tenir l'hi masses consideracions, veliaquí.

«Lege quaeos» i a veure si l'hi tornaran ganas de parlar mai més dels absents, mómia barroca.

«Magni nominis umbra» que diu el meu amic Monsieur Larousse Illustré. Ai! de vostè i d'aquest mastega ciris de Vallzytaberner si jo tornés a manar, perquè ni vostè seria president de la Diputació ni en Vallzytaberner seria professor de cuina de l'oratori de Sant Felip Neri. Ca! barret! (bombí).

«Jo que he llegit Taine y Foustel de Coulanges, sóc l'amo dels corrents i puch parlar, com parlo, Ah!

«Si; el general Primo de Rivera (a. O. S.) era un manu militar» i me va enredar com un xino, però no és veritat com diu vostè que l'hi va dir en Vallzytaberner que me prometés l'oru i el moru. Ja pot anar fent postures a Sant Just i Pastor ja, aquell gatamula de la Lliga Regionalista i Espiritual de l'Unió Catalana de la Mare de Déu de Montserrat. Anés per mi rai!

«El general, només me va prometretr pagarme uns contets atrasats de l'Exposició y de l'urbanització ROMANICA de la Plassa de Catalunya, Perquè ho sapiga.

«Oderint dum metuant». La Barba, me la va afeitar el meu gendre. Avans ja m'havia afeitat altràs cosas. Recordo—jo que he llegit tots els contes de Calleja—que quan vaig anar a fer ma primera exhibició a la Sorbona, vestit de soirée, ja m'havia afeitat els xeillerons per no fer tant mal efecte. De manera que no té res de particular que un dia m'afaités la Barba.

Desde luego que no estic disposat a deixar les coses aixís. En Cambó ja ho sab i també ho sab el monsiieur Hannatoux, aquell senyor internacional que l'hi vaig regalar un porró, cuan l'hi vaig portar a Montserrat per la Conferència dels Transports.

«Si jo me posés a parlar de vostè i del Sr. Vallzytaberner no hi hauria prou papé an tota «la Papelera espanyola». El que passa és que ting massa feina col·leccionant pèl per pèl, tota la Barba meua, pera fer una «mesa revuelta» de tots els monestirs ROMANICHES del món, o sinó sortiria tot, tot, ¿Ho sap? cap de capítell gòtic.

«No vull dir res més perquè hasta me sab greu d'haver l'hi fet l' favor de contestar l'hi i de dar l'hi tanta importancia.

«No's pensin ni vostè ni'l senyor Vallzytaberner que puguin disposar mai més del futur rei (no president, ara, no) de Catalunya.

q. e. d. u. p. a. c.
J. Puigycadafalch

(*) «El Be Negre» ha decidit respectar l'ortografia de la lletra, tenint en compte que el corresponsal pertany a l'I. d'E. C., des de jovenet i que ha llegit molt a Mossèn Collé.

MOLT

Teatre Novetats
i d'«El Be Negre»

«LA RIORA DEL RO-
SER», Drama en tres ac-
tes i en vers de J. M. de
Sagarra

ACTE PRIMER

Sr. Guitart. — (Pintant un
llit de matrimoni). Que és trist
haver de fer servir el pinzell
per aquestes coses.

Sra. Fornés. — Estic un si
és no és deshonradeta. Consta
que no he dinat amb M. Bloch.
El públic. — I això que tot
just comencem!

Sra. Morera. — (Entra dis-
fressada de Nick Carter.) «Vi-
va Cristó Rey!»

Sra. Fornés. — Jo no em
vull casar amb l'Alarma. Sem-
bla en Peray vestit de sota d'o-
ros.

(Fan mutis perquè puguin en-
trar els dolents. Entren els dos
dolents.)

Sr. Alarma i Sr. Giménez. —
(A cor.) I que en som de do-
lents!

(Fan i diuen dues coses do-
lentes.)

El públic. — I tant si en sou
de dolents!

TELÓ

ACTE SEGON

(L'escena passa al «Bar Bru-
selas»)

Sr. Banyeres. — Fem «la tra-
ta» de blanques?

Sr. Gómez. — Fem-la!
(La fan.)

Cor de bandolers. — Som i
serem gent deshonrada... tant
si es vol com si no es vol.

Nick Carter. — (Entra dis-
fressada de Sra. Morera.) «Vi-
va Cristó Rey!»

Els bandolers. — (Reneguen.)
Sra. Morera. — ¿Quan en vo-
leu de la Sabina?

Sr. Gómez. — Puja aquí dalt
que veuràs ton pare, mastega
vidre i fes-te retratar.

Un tret. — (Sona. — aplau-
diments.)

Sra. Fornés. — (Entra vesti-
da de Guillem Tell Lafont (A.
C. S.)) Alarma, Alarma, fills
del poble.

Sr. Alarma. — (Entra.) El
senyor Alarma ja ha arribat!

Sra. Morera. — (Encenent un
calienyo.) Entre monges i
soldats. Compliments són ex-
cusats. Niñas, al convento!
(Se les emporta.)

TELÓ

ACTE TERCER

Sra. Baró. — Aquesta More-
ra és en López Dóriga amb fal-
dilles.

Sra. Morera. — (Entra ves-
tida de Bravo Portillo.) ¡Ejar-
me zola con el Cristo!

El Crist. — Ja la ballem!
Sr. Giménez. — Vull aplicar
la llei de fugues.

Sra. Morera. — Maura, no!
(al Crist) Fes tornar bo a en
Giménez Sales.

El Crist. — Això són coses
d'en Capdevila.

Sra. Morera. — Apa, fes un
miracle per aquestes senyors.

El Crist. — (El fa.)
Sr. Giménez. — Ara m'ha to-
cat la gràcia de Déu! Sóc bo.

Sr. Capdevila. — I cal!
Sr. Guitart. — (Entra molt
atropellat.)

Sra. Morera. — Que has tro-
bat l'Artemio Aiguader?

El públic. — Vibores! Això
és un «chantage» a l'Estatut.

Sra. Morera. — «Viva Cris-
to Rey!»

(El Sr. Guitart i la Sra. For-
nés tenen el gust de fer saber a
llurs amants llur pròxim en-
llaç, precedit del bateig de llur
primer fill.)

TELÓ

Aprofitant una de les poques
estones que el Teatre Talia es-
tà obert, la companyia de la se-
nyora Anita Tormo hi ha estre-
nat el vigoroso drama històric
— segons diuen els progra-
mes —, «El proceso Ferrer».

Els autors han estat absolts.

Llegim a L'Opinió que el se-
nyor Millàs Raurer, «que és un
entusiasta de les novel·les an-
gloles policiaques» en vol escen-
ficar una.

Es llastima que un home
tan dotat com en Millàs Rau-
rer s'entregués a fent traduc-
cions i adaptacions. A veure si,
a fi de comptes, resultarà que
l'única obra original del Mi-

llàs de l'era republicana serà
l'Estatut de Catalunya!

El senyor Brenant Sopant i
Duran té enllestida una obra
que destina al teatre castellà.
El títol no pot ésser més
atraient.

Es diu: Sentir-se padre.
Alça, Bernat!

En vista que la tempora-
da del Poliorama marxa per bon
camí, el senyor Pac Madrid no
ha cregut necessari, aquesta
setmana, fer-se atropellar per
cap cotxe.

Ho celebrem.

La brillant carrera teatral del
senyor Braulio Solsona, autor,
com tothom sap, de Arròs en
fesols i naps, de Pastor y Bo-
rrero, i dels entreactes de les
revistes Yes, yes, Oui, oui,
Joy, joy, i Ai, ai!, ha terminat
amb un cop d'efecte que, no
per menys esperat, ha deixat de
sorprendre agradablement: el
senyor Braulio Solsona ha estat
nomenat governador de Burgos.
Felicitem a la Comissió de
Responsabilitats.

Segons confessió pròpia, el
senyor Azaña ha hagut d'esper-
rar a ésser president del con-
sell de ministres per poder es-
trenar les seves obres de tea-
tre.

Brindem aquesta notícia, tan
rica de suggestions, a la medi-
tació dels senyors Ambrosi Car-
rion i Imprudenci Bertrana.

Un tropezón cual-
quiera da en la vida.
Y Campalans apren-
de así a vivir...

(Tango: lletra del Sr. Gi-
ralt i música del Sr. Com-
pany)

Els nostres pares, els jesuïtes

Tota «La Humanitat» parla
d'El Be Negre. Mai cap pe-
riòdic, ni satíric, ni dels altres,
no havia assolit tan gran èxit.

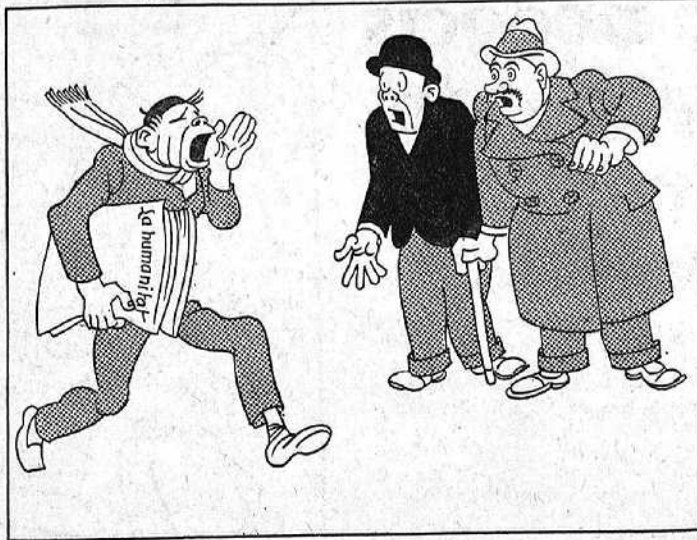
Tota «La Humanitat»!
Ara que, «La Humanitat»,
com diuen els Sants Pares (ja
veureu que n'arribarem a ésser,
de clericals!), està plena de pe-
cats i d'errors; ens diu «fills
adulterins» de «La Publicitat».

I això és fàcil: tan fàcil com els
financiers del «Pajarito», en ca-
talà «L'Ocellic».

Nosaltres, com tants d'altres
i el mateix senyor Companys,
estem subvencionats pels jesuï-
tes; i als col·legis dels jesuïtes
enviem, com el propi senyor
Companys, els nostres fills «le-
gítims».

Aquestes afirmacions les fem
«en bloc»; si convé, detallarem.

Estudii, senyor Companys, es-
tudii; comenci pel francès. Li
agradarà!

— «La Humanitat», amb un elogi dels jesuïtes i un article contra els ra-
bassals!
— Llall! Ja han sortit una nova distracció i se'ls han tornat a barrejar
els papers.

El tenebrós ater del carrer d'Urgell

Els d'A. C. volien sabotejar l'Estatut

— ¿Com ens ho farem per a
sabotajar definitivament l'E-
statut? — es preguntaren l'un a
l'altre els dos directius d'Acció
Catalana, partit que no té altre
objecte que oposar-se a les jus-
tes reivindicacions de Catalunya.

— Com? — respongué l'altre —
dones, molt senzillament: orga-
nitza un terrorisme: el ter-
rorisme donarà lloc a una re-
pressió; la repressió a unes cam-
panyes de «L'Opinió» i de «La
Humanitat»; les campanyes de
«L'Opinió» i de «La Humani-
tat», a la fi del món; i la fi
del món, a la de totes les coses
de la terra, entre elles l'Estatut
de Catalunya.

— Exacte; però afegí el pri-
mer, ¿per on el comencarem,
aquest terrorisme?

— Si que t'ofegues amb poca
aigua — tornà a dir el segon —
pel carrer d'Urgell.

— El carrer d'Urgell?

— Sí, home, sí; tu hi lluques
menys que una editorial de
«L'Opinió»! Fixa-t'hi bé: en
Companys té unes finesques cap
a Urgell, conreades per pàge-
sos verges de tota propaganda
política; bon compte hi té en
Companys! Si fem el terroris-
me al carrer d'Urgell, per asso-
ciació d'idees, quedarà esquitxat
el «Pajarito».

— Qui és, el «Pajarito»?

— Els enemics de les persones
honrades diuen que en Com-
pany.

— L'altre no respongué paraula:
s'estrenyeren llurs mans i així
restà consumat un pacte d'in-
fàmia.

Tothom sap com va descab-
dellar-se la batalla del carrer
d'Urgell, resultat de la conxor-
xa d'A. C.; tots, però, igno-
ren on anaren a raure dos dels
terribles pistolers, ni com es
deien. En Be Negre, també
aquesta vegada, està més ben
informat que els altres periòdics.

En un catau negre, a on hom
descendeix per una escala de
caragol, hi havia els dos com-
plices; encara fumaven en
llurs mans unes magnífiques
«parabellums». I deien:

— Decididament, Bofill i Ma-
tes, aquestes armes no tiren;
tiren menys que «La Nau».

— No, Rovira i Virgili; el que

és que no arriba a la vostra oïda
llur bèllica ressonància.

— ¿Què us empatol·leu de Sant
Feliu de Guíxols? — replicà en
Rovira, agressiu; la qüestió
hauria estat d'ensorrar l'Estatut
i restablir la Inquisició castel-
lana... quina pega!...

Ja veieu quina conxorxa tan
tenebrós. Sortí hem tingut que
el senyor Giral i el senyor Com-
pany han rebut ja les oportu-
nes instruccions del senyor
Bloch, de París estant. Si
no, bona nit Estatut!

Les nostres darreres notícies
són que el senyor Companys
estudia febrilment el francès per
a entendre's millor amb els an-
glosos.

Les grans reformes dels diaris

«L'OPINIÓ» i «LA HUMANITAT» aviat sortiran escrites en català

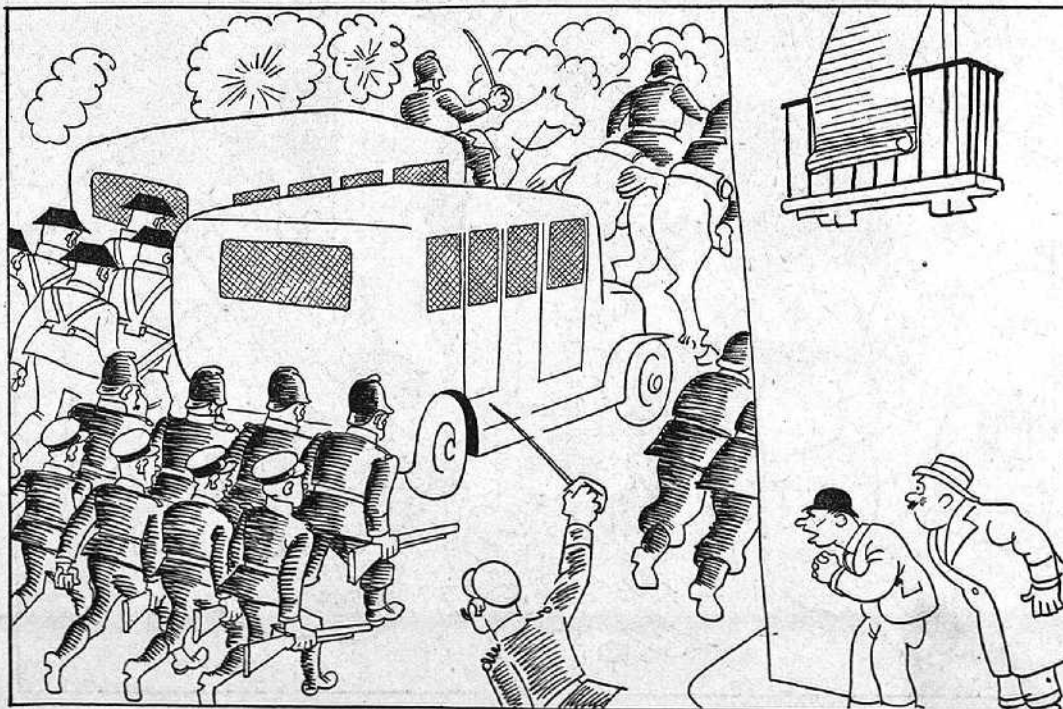
L'obra de catalanització dels
nostres grans rotatius segueix,
lenta, però segueix. Després de
«La Publicidad» i la «Hoja Ofi-
cial», ara són els dos diaris de
l'Esquerra els que abandonen
el «caló» amb què estaven es-
crits des de la seva fundació,
per a ésser redactats, d'aquí en-
davant, en una llengua que s'as-
semblarà més al català que a
altra cosa.

No cal dir que una reforma
tan radical comportarà sacrificis
dolorosos. La majoria de senyors
que ara formen la redacció de
«La Humanitat» i «L'Opinió»,
hauran d'ésser forçosament aco-
miadats, desconeixedors com són
de la gramàtica, de la prosòdia
i de l'ortografia catalanes.

Ho lamentem sincerament.

Per la nostra banda, no po-
dem fer més que oferir-los una
plaça modesta a la redacció
d'El Be Negre. Sobretot l'edi-
torialista de «L'Opinió» i els se-
nyors Companys i Aragall, ens
anirien com l'anell al dit.

LA BATALLA DEL CARRER D'URGELL

— Em fa l'efecte que tots els bandits foragitats de Córsega, han vingut a refugiar-se a Bar-
celona. Epl! Suposo que dient això no puc perjudicar l'Estatut!

ELIBEA LESS FOSQUES

Al Fémia passen un film de
Jeannette Mac Donald, per
cert, ben agradable, que es ti-
tula: «Vaya un par de pijamas»!
I bé: comença la pel·lícula,
amb la Mac Donald, surs el se-
nyor Mc. Laglen, surten mol-
ta altra gent, però dels dos pi-
james, res!, com si l'infern
se'ls hagués menjat.

I el film, vinga titular-se
«Vaya un par de pijamas»! Amb
el mateix fonament que en po-
drien haver dit Los dos sarge-
nos franceses o bé Les trompe-
tes de Jericó.

Com no sigui que en el fons
de tot aquest misteri no hi ha-
gi una maniobra contra l'Estatut
i contra la República!

Ja comencem d'estar una mi-
ca tips d'aquestes tabarres tran-
scendents i escandalosament
artístiques amb què pretenen
co'ronitzar-nos els soviets.

La Tierra, presentat en la
darrera sessió de Cinesa és un
film tan bo com llauana. Es com
si, per dinar, us fessin menjar
dotze barres de torrons de xi-
xona.

I no és que els torrons no
siguin bons, però, vaja...

No sabem exactament si l'es-
trena de Gente Alegre al Coli-
seum ha estat un pretext per a
presentar-nos la senyoreta Ro-
sita Moreno, en carn i ossos, o
viceversa. (Aquest viceversa no
vol dir ossos i carn, si no, que
etcètera; ja ens entenem!)

I UN BE!

La Humanitat — diu Salo-
mó — conté babaus innombrables.

L'Opinió — segons els filòsofs
— és una mera ximpleria.

No et refiis gaire dels com-
pany; l'amistat reula davant
de l'interès, — llegim entre els
pensaments de Nicole.

Pel Nadal (laic) que s'apro-
pa, La Humanitat i El Progre-
so pensen regalar a llurs sub-
scriptors uns xamosos i escaients
calendars de «Bloch», que fa-
ran canviar la pesseta.

Pels jardins de la casa que
s'està fent a Sant Celoni, el
senyor Giral — ens consta de
bona tinta — ha comprat una
bomba Bloch.

L'ha imitat en la compra el se-
nyor Companys, el qual vol in-
stallar-la a les terres que esclai-
vitzava a l'Urgell.

Tant pel que dones com pel
que et donen, fés que la dreta
no sapiga allò que fa l'esquer-
ra. Ciceró.

Tot l'escàndol ha vingut per-
què la dreta ha sabut el que
feia l'esquerra.

Les mans quietes! No ens
plauen els jocs de mans.

S'anuncia, tan aviat com cert
personatge s'hagi fet capaç de
la parla francesa, i hagi après
de sumar, restar, multiplicar i
dividir, l'aparició d'un periòdic
destinat a estudis d'alta finan-
ça: La gasetta de la pesseta serà
el títol i sortirà cada més o
cada menys.

Digueu-me quins companys
tens i et diré si et dius Giral.
— J. J. Rousseau.

«A malgrat i a desgrat»,
el senyor Jové
vol ser Conseller
de la Generalitat.

Tot socialista,
per acceptar càrrecs,
es perd de vista.

L'Aiguader (Artemi) «La
Nostru», està inconsolable per-
què no el deixen entrar, per
uns quinze dies, al Palau de la
Generalitat: imagineu-vos quin
disgust, l'home, si de més a més
l'obligués a entrar cada dia
al Palau de la Música Catala-
na!

En Fontbernat els
crida... i ells s'ajun-
ten.

El fet és que la senyoreta
Rosita Moreno ha fet el mira-
cle d'omplir a cada sessió el
Coliseum.

Potser seria exagerat de con-
siderar aquest fet com un èxit
del cinema.

Les estrenes es succeeixen
sense parar. Els cartells varien
amb una agilitat, que el pobre
crític ha d'anar per aquestes
sales de Déu treient un pam de
llengua, i sense tenir ni un mo-
ment de tranquil·litat per dedi-
car-lo a la família.

Això, suposant que el crític
vulgui conèixer totes les nove-
tats. Es clar que, ben mirat,
també li queda la solució de
parlar de les estrenes sense
mour's de casa. En aquest cas,
si és un crític imparcial, no li
queda altre remei que fer-ne
uns grans elogis.

I si no és imparcial, com ara
nosaltres, pot fer tot el contra-
ri.

Que, al cap i a la fi, sempre
s'acostarà més a la veritat.

En Roberto Rey també és a
Barcelona. I seguint la sort de
totes les celebritats que ens vi-
siten, no ha tingut més remei
que fer-se amic d'en Samitier.

Perquè el capità del «F. C.
Barcelona» fa col·lecció d'homes
famosos. A hores d'ara, que
nosaltres sapiguem, només li
ha faltat en Pociello Forradel-
las.

— ¿Tú també vas parlar amb aquest
M. Bloch? Digueu, doncs, que va co-
nèixer a tothom.

— Sí. Es veu que era una mena de
«Bloch del transcunt».

S'ho hauran de fer a pes!

El senyor Vidal Rossell ha
reunit tot el Partit Socialista
Espanyol de Barcelona, consis-
tent en la seva peculiar i, ex-
clusiva persona individual i in-
divisible, i per aclamació unà-
nime, només trencada per un
soroll que li van fer les tripes,
ha decidit expulsar del partit el
senyor Jové, que ha gosat ac-
ceptar el càrrec de conseller de
la Generalitat, que el Partit So-
cialista Espanyol de Barcelona
(a) Sr. Vidal i Rossell, deixà
vacant.

Ara, el senyor Jové, també
per unanimitat, ha decidit ac-
ceptar i expulsar el senyor Vi-
dal i Rossell.

I així està la qüestió: com
que és difícil d'escatir qui és
majoria dels dos, algú ha deci-
dit valer-se d'unes balances;
guanyarà qui pesi més.
Política de pes.

Correspondència

J. B. — Ja heu vist que no
és veritat. Gràcies per l'inte-
rés.

Lector. — Id. id.
Camps. — Id. id.
Clients O. de la R. — Id. id.
Soci A. — Id. id.
4 amics. — Id. id.

Be-llac. — Id. id. Allò altre
està molt rebé. Persevereu!
Homs, Roura, Riús. — Grà-
cies. Ja hem dissimulat.

Girona. — Perdoneu! Seria
precís que tornéssiu a escriure.
La nota s'ha extraviat.

El de Mataró. — S'aprofitarà.
Un. — Teniu tota la raó.

Xiraxiusplau. — Molt inte-
san t.

Baldwin. — Si hi cap, anirà.
Moltó. — Està bé.

Jovenich. — Tenim poetes
propis, però si si enviéssiu al-
guna cosa que realment interes-
sés...

Un aramés. — No ho hem
acabat d'entendre.

Campaneta. — No està mala-
ment.